

Sygn. akt II CSK 463/18

POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku A. L.
przy uczestnictwie Gminy Miasta U.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 marca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.
z dnia 13 grudnia 2017 r., sygn. akt I Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od wnioskodawczynie na rzecz uczestnika kwotę
240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku z wniesieniem przez wnioskodawczynię A. L., skargi kasacyjnej od prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w S. z dnia 13 grudnia 2017 r. należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń

oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca przytoczyła przyczyny kasacyjne z art. 398⁹ § 1 punkt 1 i 4 k.p.c.

Sąd najwyższy zważył, co następuje:

Przedstawione przez skarżącą, jako istotne i o charakterze prawnym, zagadnienie, dotyczy tego, czy w sytuacji, w której wnioskodawczyni A. L. działała w zaufaniu do jej ojca, z którym na współwłasność w częściach równych kupiła w dniu 27 marca 1995 r. przedmiotowe działki gruntu, przy przyjęciu, że ojcu okazano dokumenty dotyczące przebiegu granic nieruchomości, można przypisać wnioskodawczyni, podobnie jak jej ojcu, złą wiarę. Druga kwestia wskazana we wniosku o przyjęcie skargi, dotyczy możliwości przeprowadzenia przez Sąd postępowania w przedmiocie wniosku o stwierdzenie zasiedzenia części działki nr 1531/21, bez dopuszczenia dowodu z opinii biegłego sądowego geodety i rozstrzygnięcie wniosku przez Sąd jedynie po przesądzeniu złej wiary ojca wnioskodawczyni i jej samej jako posiadaczy samoistnych tego fragmentu gruntu.

Przedstawione wyżej kwestie nie stanowią istotnych zagadnień prawnych w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Zagadnieniem tym jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozstrzygnięcie przyczyni się do rozwoju prawa i jurysprudencji oraz będzie miało znaczenie nie tylko dla konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla wyniku innych podobnych spraw. Skarżący powinien zatem sformułować tak pojmowane zagadnienie prawne (w sposób podobny do przyjętego

przy przedstawianiu przez sąd powszechny zagadnienia prawnego do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu na podstawie art. 390 § 1 k.p.c.), przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, przedstawić własny pogląd oraz wykazać niezbędną konieczność usunięcia poważnych i nasuwających się w związku ze stanowiskiem zajętym przez Sąd drugiej instancji wątpliwości prawnych w związku z ich znaczeniem dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej.

Sformułowane we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej, kwestie nie mają charakteru kwestii prawnych i nie spełniają przedstawionych wyżej wymagań utrwalonych w orzecznictwie Sądu Najwyższego, stąd nie ma podstaw do uznania przez Sąd Najwyższy, iż zachodzi pierwsza przyczyna kasacyjna.

Oparcie wniosku na oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, wymaga wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, które ma charakter oczywisty, rażący, jest widoczne na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez potrzeby głębszej analizy stosunku prawnego oraz bez studiowania akt sprawy. Skarżąca uzasadniła wskazaną przyczynę kasacyjną naruszeniem art. 386 § 4 k.p.c. przez nieuchylenie przez Sąd Okręgowy zaskarżonego postanowienia mimo nierozpoznania, zdaniem skarżącej, istoty sprawy przez Sąd Rejonowy. Tymczasem z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia wynika, że Sąd drugiej instancji podzielił i uznał za własne ocenę dowodów, ustalenia faktyczne oraz rozważania prawne Sądu pierwszej instancji. Oznacza to, że w ocenie Sądu drugiej instancji, Sąd Rejonowy nie tylko rozpoznał istotę sprawy, ale uczynił to prawidłowo.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 i art. 108 w zw. z art. 398²¹ k.p.c.).